

i Gaar efter Klokkeren 5 og saa skal kunne være inde i det og have studeret det til i Dag. Overhovedet at tænke sig, at man i Løbet af ganske kort Tid skulde kunne gennemføre denne Udvalgsbehandling, naar den skulde have nogen Mening, er rent ud absurd. Det er ganske urimeligt, for om vi bliver hjemsendt — hvis saa skal være — 8—14 Dage før eller senere, er da den ligegyldigste Ting af Verden.

Formanden: Naar det ærede Medlem betegner Forhandlingsmaaden som en Skandale, maa jeg dertil sige, at Tinget har godkendt, at Sagen kom til Behandling her i Dag.

Fraenkel: Ja, desværre.

Himmelstrup: Den højtærede Erhvervsminister gjorde den Bemærkning, at den af mig omtalte Betænkning var blevet forsinket ved, at et enkelt Medlem havde forsøgt at fremtvinge Offentliggørelsen af visse Aktstykker i denne Betænkning. Vi er jo alle sammen klare over, at den højtærede Erhvervsminister ved dette enkelte Medlem har tænkt paa mig. Jeg vil da gerne have Lov til at minde den højtærede Erhvervsminister om forskellige Enkeltheder. Udvalget afholdt sit afsluttende Møde den 23. September i Aar, og da Udvalget henstillede til mig at foretage enkelte Rettelser i den Særbetænkning, jeg ønskede at afgive, gjorde jeg dette. Det skete den 25. September. Først 8 Dage efter, den 4. Oktober, blev jeg, om jeg saa maa sige, indirekte gjort bekendt med ....

Formanden: Det er ikke den Betænkning, der er til Forhandling.

Himmelstrup: Nej, det er det ikke, men det er jo en nødvendig Replik til den højtærede Erhvervsminister; den skal blive ganske kort. Først den 4. Oktober blev jeg gjort bekendt med, at man ikke ønskede at optrykke min Betænkning i den Skikkelse, jeg havde givet den, og dette medførte da, at jeg bad om en Forhandling endnu samme Dag, en Forhandling, som den højtærede Erhvervsminister først tilstod mig den 12. Oktober, og hvis Enkeltheder den højtærede Erhvervsminister sikkert vil huske. (*Erhvervsministeren* [Stauning]: Jo Tak!). Siden da er der overhovedet ikke sket noget. Dagen efter, den 13. Oktober, indsendte jeg en nødvendig Ændring, siden har jeg ikke hørt noget som helst om det. Jeg tør maaske herefter gaa ud fra, at Mini-

steren vil indrømme, at jeg i det mindste ikke har forsinket Betænkningens Afgivelse.

Slebsager: Med Hensyn til det Punkt, som nylig var paa Tale, kan jeg ganske henholde mig til de af min Kollega det ærede Medlem Hr. Himmelstrup fremsatte Bemærkninger.

Jeg vil gerne til at begynde med henvende nogle Bemærkninger til den højtærede Statsminister. Da vi i Morges læste „Social-Demokraten“, Regeringens Hovedorgan, faldt med det samme følgende os i Øjnene, som stod paa første Side, at i Folketingets Møde, der begynder Kl. 1, vil det kongelige aabne Brev om Folketingets Opløsning og Valg blive oplæst. Det var altsaa Forberedelsen til dette Møde, og vi maatte jo forudsætte, at Regeringens Hovedorgan var fuldt ud underrettet om Regeringens Hensigt. Derfor forbavsede det mig noget at høre den højtærede Statsminister udtale, at nu maatte vi jo se, hvordan det kunde gaa under Sagens videre Behandling; man maatte jo af „Social-Demokraten“ faa det Indtryk, at Regeringen mente, den Behandling, vi havde her i Dag, var den afsluttende Behandling af det foreliggende Lovforslag. Naa, men jeg kan altsaa gaa fra „Social-Demokraten“ over til Statsministerens Standpunkt og sige: Vi maa se, hvordan det gaar under den videre Behandling af dette Forslag i dette høje Ting.

Jeg har derefter en anden Bemærkning at gøre til den højtærede Statsminister, som var meget glad over en Bemærkning, han havde læst i et af vort Partis Blade, nemlig „Aalborg Amtstidende“, en Artikel, som findes i Bladet for i Gaar, tror jeg, det er, hvor Bladet kræver en stærk Regering. Vi kan vist alle sammen være enige om, at det vilde være godt at faa en stærk Regering efter den, som nu sidder, men derimod kan der jo være Forskel i vor Bedømmelse af, hvad der er en stærk Regering, og det er jo øjensynligt af de Bemærkninger, som fremsættes af dette Blad, at det mener, at Venstreregeringen fra 1920 til 1924 ikke har været stærk nok. Jeg vil herom blot gøre den Bemærkning, at hvert Parti har jo sine stærke Mænd; det har man indenfor andre Partier, og indenfor vort Parti mener øjensynlig Redaktøren af „Aalborg Amtstidende“, at han skal være vort Partis stærke Mand, og hvis det kan glæde den højtærede Statsminister saa overmaade, skal den Glæde være ham vel undt.

Paa et tidligere Tidspunkt har den højtærede Statsminister udtrykt sin Forundring over, at jeg kunde udtale min Glæde over